

NA PISANIH KRILIH BESED

GLASILO UČENCEV OŠ PIVKA
ŠOLSKO LETO 2023/2024

Naslovna stran: »Dobrota ni sirota« - Anika Udovič, 9. b; 1. mesto na fotografskem natečaju »Evropa v šoli«
Zadnja stran: Anika Udovič, 9. b – »Mirovanje« in »Sušec«
Literarni in likovni izdelki so delo učencev OŠ Pivka.
Spletno oblikovanje: Ida Femc
Likovno oblikovanje: Mariza Golle
Mentorice likovnih izdelkov in literarnih prispevkov so učiteljice OŠ Pivka.

UVODNIK

*Tudi kaplja zdolbe kamen ... ne z močjo,
temveč s stalnim padanjem.*

Ovid

Šola je veliko več kot le kraj, kjer pridobivamo znanje iz učbenikov in zvezkov. Je prostor, kjer med delom, učenjem in ustvarjanjem oblikujemo značaj in delovne navade, razvijamo prijateljstva in širimo krog prijateljev ter spoznavamo modrosti in skrivnosti življenja.

V šoli se tiho rodijo sanje, želje in ambicije, ki nas pogosto vodijo in usmerjajo skozi viharje življenja. Učenje je zato resnično dragoceno, saj nas torej obogati in oblikuje. Delo, to je naše učenje, je pogosto počasno, polno ovir, ki pa jih zmoremo premagati le, če smo vztrajni, prizadevni in sledimo svojim sanjam. Spoznamo, da bližnjic do znanja ni.

Japonski pregovor pravi: »Učenje je luč.« Vemo, da to drži, kajti ko se učimo, se tudi razvijamo, rastemo in postajamo boljši, spretnejši.

Vsak drobec znanja, ki ga s trudom, prizadevnostjo in vztrajnostjo pridobimo sami, postane del našega zorenja, značaja in uspeha. Učenje je ključ do osebnega in poklicnega razvoja.

Prav tako pa na poti odraščanja odkrivamo, da je učenje več kot le pridobivanje znanja. Gre za razvoj celostne osebnosti, ki se oblikuje skozi izkušnje, odnose in vztrajnost.

Torej, bodimo radovedni ter odprti za nove ideje in se veselimo vsakega koraka na poti do znanja. Šola nam ponuja priložnost, da postanemo boljši, bolj razgledani in bolj pripravljeni na izzive, ki jih prinaša življenje.

In delček teh naših izzivov, ki razkrivajo naše zorenje in žlahtnjenje, je tudi letos ujetih v šolsko glasilo. Vabimo Vas, da prelistate in preberete pisano glasilo, v katerem so zbrani utrinki našega zorenja, domišljije, vztrajnosti in ustvarjalnosti, ki komaj čakajo, da jih tudi Vi odkrijete.

Likovni natečaj »Različni smo«

Vanja Vasič, 7. a

Zala Čigon, 9. a

Lara Horvat, 8. c

Nika Sotlar, 8. b

KO TRETJEŠOLCE OBIŠČE DOMIŠLIJA ...
ZGODBICE, KI SO NASTALE S POUSTVARJANJEM
ZGODBE JURE KVAK KVAK

MAMUT TIM

Nekoč je živel fant po imenu Tim, ki pa ni maral čokolade. Tim pa ni povedal mami in atu, da ne mara čokolade. Ko je tako prvič za darilo dobil čokolado, je bil presenečen. Ko pa jo je še pojedel, je postal kosmat in velik. Zrasel mu je tudi rilec in ob straneh še dva okla. Ravno takrat pa je mimo prišla teta Mimi. Tako se je ustrašila kot že dolgo ne. Teta Mimi je Tima vprašala, če je vse v redu in kako mu lahko kako pomaga. Mamut Tim pa ji je rekel, da mu mora izpolniti tri želje ... Najprej si je zaželel žogo, druga želja je bila, da bi se na krožniku znašla sočna in sladka lubenica, tretja pa je bila, da bi se pred njim znašel še kozarec jabolčnega soka. Teta Mimi se je hitro lotila dela. Ko je opravila vsa dela, je poklicala Tima. Ta pa je hitro prišel in najprej je pojedel lubenico ter popil kozarec jabolčnega soka. Potem se je šel igrat z žogo. Spet se je spremenil v fanta Tima.

Pino Šorc, 3. b

JOŽE SE JE SPREMENIL V LEVA

Nekoč je živel Jože, ki je živel s teto. Jože pa sploh ni maral solate. Nekega dne pa je pri teti za kosilo dobil skledo solate. Jože je teto vprašal, če lahko ob tem dobi tudi kakšen kos mesa. Teta mu je dala kos mesa in odhitela v kuhinjo. Jože je ob vsakem grižljaju solate dal v usta še kos mesa. Čez nekaj časa so Jožetovi lasje vidno zrasli – postajali pa so vedno daljši in daljši, iz hlač mu je pokukal še dolg rep. Postal je lev. Teta Fanči je zastokala: »Ljubi bog! Kaj se ti je pa zgodilo?« Vprašala je še, kako mu lahko pomaga in kaj naj naredi. Jože ji je rekel, naj mu ne daje več solate. Povedal ji je, da mora narediti še tri dobra dela: najprej mora vzeti sladko smetano iz hladilnika in jo dobro stepsti, na vrh pa naj postavi sočne in rdeče jagode. Teta Fanči je naredila vse, kar ji je naročil Jože. Postregla mu je smetano z jagodami in Jože je postal spet normalen fant.

Kris Primc, 3. b

MOJA ZGODBA

Nekoč je živela deklica Ela, ki ni marala čokolade. Radi so jo imeli vsi, a najbolj ata in njihov pes Rudi. Nekega dne pa je deklica jedla juho in potem si je zaželela še več

juhe. Ata ji je zašepetal: »Saj boš postala mačka!« In nenadoma zaslišal se je glasen BUM ... Kar je bilo izrečeno, to se je tudi zgodilo. Oče je od hudega zakričal in omedlel. Nato je Ela glasno zamijavkala in vprašala: »Kaj pa je narobe?« Zagledala se je v ogledalu. Ela ukaže: »Hitro stepi smetano! Očisti še jagode in hitro me odnesi k luži.« In kot bi mignil, je Ela spet postala navadna deklica.

Karolina Petrovčič, 3. b

ANA, LEPA KAČA

Nekoč je živela mala Ana, ki sploh ni marala sira. Najbolj sta jo imela rada mami in očka, še malo raje pa jo je imela teta Špela. Danes, za malico, je Ana jedla kruh, sir in pila jabolčni sok. Za vsak mali košček sira je naredila en velik grižljaj kruha. In kar naenkrat, ko je v usta dala še zadnji grižljaj, je postajala bolj in bolj suha. Celo roke so se ji zlepile skupaj. Nenadoma je dobila še luske. Teta Špela se je ustrašila, ko je videla, da se je Ana spremenila v kačo. Teta Špela je vprašala, kako ji lahko kako pomaga. Ana ji je povedala, da ji mora izpolniti tri želje: najprej naj ulovi miško, nato naj pripravi zlat krožnik ter naj ji da jesti in spremenila se bo. In res ... Ko je dobila naročeno, se je spremenila v normalo Ano.

Žan Žitko, 3. b

JAKA SE JE SPREMENIL V KROKODILA

Jaka ni maral jesti brokolija. Teta pa mu je rada postregla z brokolijem. Ko je Jaka dobil brokoli na krožniku, se je zmeraj trmil. Nekoč pa se je Jaka spremenil v pravega krokodila. Teta se ga je grozno prestrašila. Začarani Jaka je odšel v kad, teti pa je rekel: »Imam tri želje! Če mi jih izpolniš, se bom spremenil nazaj v Jako.« Teta je odvrnila: »Lahko! Kaj pa želiš?« »Želim, da mi ne daješ več brokolija. Raje bi videl, da mi narežeš papriko, da ne daš kisa in da narežeš še paradižnik!« Teta je naredila, kar je Jaka želel. Začaranega Jako je odvedla v kuhinjo in zopet je postal navaden fant.

Jaka Kordiš, 3. b

FRANCI PETELIN

Nekoč je živel deček Franci. Star je bil že 9 let. Za vikend je prespal pri svoji babici. Rad je imel vso hrano, še najraje pa je jedel koruzo. Pri kosilu je Franci vprašal babico Nado, če mu lahko pripravi koruzo. Babica žal ni imela koruze, zato je Franci hitro stekel na vrt po sedem koruz. Babica je rekla Franciju, da če bo jedel samo koruzo, se bo spremenil v petelina. In res je čez nekaj časa Franciju na glavi zrasla rdeča roža, namesto ust je dobil oster kljun, telo pa je prekrilo gosto in pisano perje. Veselo je zapel: »Kikiriki!« Skočil je z mize in stekel v kuhinjo. Ko je babica Nada prišla v kuhinjo, je

Matic Mankuč, 7. b

Daša Zorman, 7. b

Daša Berne, 7. b

Franci debelo gledal v koruzo. Franci je babici rekel, da bo postal normalen, če mu bo izpolnila tri želje: najprej naj mu skuha koruzo, nato naj pripravi sladoled in ga posuje z zrni koruze, njega pa naj pusti kar v dnevni sobi, dokler ne bo gotova. Ko je babica vse opravila, je prišla Francija – petelina in ga posedla na stol. Ko je Franci – petelin naredil prvi grižljaj, se je že spremenil v pravega Francija.

Vito Šorc, 3. b

JANA POSTANE MIŠ

Začelo se je v torek... Ko je bil čas za večerjo, Jana ni hotela jesti, saj se je na krožniku znašlo meso, sama pa je rada imela samo sir. Mama jo je prepričevala, naj ne je sira, sicer se bo spremenila v sivo miš. Z vsakim grižljajem je Jana postajala bolj in bolj podobna miši in na koncu je res postala prava siva miš. Jana je mami rekla, naj jo odnese v trgovino, kjer so na izbiro različni siri, a mama tega ni hotela narediti. Potem pa jo je vseeno odpeljala tja, kamor si je Jana želela. Tam so ji postregli s skodelico mleka, saj ni hotela, da bi njena hči jedla samo sir. Nazadnje se je siva miška spremenila v Jano.

Adijan Hasanović, 3. b

EMA POSTANE MAČKA

Nekoč je živela deklica, ki se je imenovala Ema in ni marala rib. Pri Emi je živela še babica. Nekega dne je babica Emi spekla ribe. Ko je deklica jedla ribe, je ob tem jedla tudi piškote. Nenadoma so njena ušesa postala črna. Kar naenkrat, v minutki, se je spremenila v mačko. Začarana Ema je skočila s stola in glasno zamijavkala. Ko je to videla babica, je šla pregledat vse knjige, da bi deklico »odčarala«, a v knjigah ni pisalo nič pametnega. Babica je tako vprašala začarano Emo, kaj naj naredi. Začarana Ema pa ji je rekla, da mora narediti tri stvari: najprej mora pripraviti torto z jagodami, nato mora narediti sladoled in na koncu pa jo mora še položiti na kavč in prižgati novice na televiziji. Babica je naredila torto z jagodami in sladoled. Začarana Ema se je iz mačke spremenila v človeka. Babica je bila srečna, ker ji je uspelo. Tako sta se babica in Ema od veselja objeli.

Klara Lutar, 3. b

JURE KVAK KVAK

Ko se je Jure spremenil v žabo, je prestrašeno skakljal po stanovanju tete Otilije. Teta je sedela za jedilno mizo in zaskrbljeno opazovala Jureta, kako skače po stanovanju. Čez nekaj časa je teta Otilija poklicala veterinarja. Povedala mu je, kaj se je zgodilo.

Veterinar ji je naročil, naj prideta k njemu ob 14. uri. Ko sta tako prišla v ordinacijo, sta morala še malo počakati. Bila sta zelo zaskrbljena. Hitro sta prišla na vrsto in vstopila sta v ordinacijo. Veterinar je Jureta pregledal in mu predpisal zdravila. Doma je Jure začel jemati zdravila in že kmalu je bilo z njim bolje.

Aljaž Klobučar, 3. b

Najla Huseinović, 5. b

Domovina je v mojem srcu in je najlepši kraj.
Oh, kako so lepe njene gore, čista jezera,
Morje, planine in dolge reke ...
Občudujmo, kako je lep ta naš mali raj!
Vdihuješ sveži zrak ter lahko živiš v miru.
In skrbiš za naravne lepote, da obstanejo na veke.
Nikoli ne vzdihuj nad tujino,
Ampak raje ljubi svojo domovino.

Veronika Hreščak, 7. a

Nejc Jenko, 5. b

Tia Kečkeš, 5. b

DEDEK IN BABICA V MOJIH LETIH ...

Moj dedek je tiste sorte človek, ki ga leta zaznamujejo zgolj od zunaj. Čas mu je ukradel lase in mu podaril Božičkov trebušček in nekaj obraznih gub, po srcu in duši pa ostaja večni otrok. Kljub temu da bo poletel dopolnil 79 let in da je ob nekaj prstov na rokah, ker mu je v otroštvu med igro razneslo bombo v roki, je še pred kratkim z nami tekmoval v dirkanju s skiroji in visel z domače češnje kot opica. Naš Bojan ni ravno zgovoren, ko pa kaj pove, se mu večkrat vsi do solz nasmejimo. Njegove zgodbe so polne navihanih prigod, ki se jim tudi na stara leta težko upre.

V teh prazničnih dneh, ko si vsi vzamemo malo več časa za družino, sem ga obiskala in ga povprašala po tem, kako je zgedalo njegovo otroštvo več kot sedemdeset let nazaj.

Njegova otroška leta so bila polna zabavnih dogodivščin, a nam te njegove dogodivščine odkrivajo popolnoma drugačen svet, kot smo ga vajeni današnji otroci. Šola je bila bolj kot ne nujno zlo, nihče se ni kaj preveč menil zanjo, a so jo imeli otroci vseeno radi, saj snovi ni bilo veliko. Domače naloge v njihovih glavah niso obstajale. Takoj po šoli so se skupaj s prijatelji vsak dan znova odpravili s kravami na pašnik. Po poti so pogosto kmetom zmaknili kakšno koruzo ali krompir, da so si na pašniku lahko pripravili kaj za pod zob. Bili so skromni, a iznajdljivi. Na pašniku so si naredili bunker, v katerega so se lahko skrili pred dežjem. Nadvse zabavno se mi je zdelo, ko mi je zaupal, da so s seboj pogosto vzeli enega mlajšega fanta, ki je moral skrbeti za krave, medtem ko so se oni igrali. On je bil skrajno ponosen, da so ga starejši fantje hoteli vzeti s seboj, njim pa je prišlo zelo prav, da je nekdo delal namesto njih. Dogajanje na pašniku je bilo zelo zabavno – domislili so si številne igre, za katere so si pripomočke izdelali kar sami, npr. streljanje koze, klinčkanje in plečkanje. Sami so si izdelovali tudi igrače in piščalke. Bili so zelo iznajdljivi – pri nabiranju gozdnih jagod so si skledo naredili kar iz lubja. Ker je bilo druženje z vrstniki in klatenje po vasi nadvse razburljivo, se je le-to pogosto zavleklo pozno v noč. Mama nad tem ni bila tako zelo navdušena, zato mu je za nagrado ob prepozmem prihodu včasih tudi kakšno primazala.

Nadvse zanimiva se mi je zdela zgodba, ki mi jo je pripovedoval, kako so staršem pomagali pri košnji trave in obračanju sena. Sredi dneva jim je mama prinesla toplo kosilo. Ko pa je na tla pogrnila deko in nanjo položila košaro s toplo hrano, se je deka začela premikati. Skrivnost premikajoče se deke pa žal ni bila nikakršna mamina čarovnija, ampak zgolj kača, ki jo je košara s toplo hrano ravno prav pogrela, da se je odločila malo razmigati svoje telo.

Življenje v tistih časih je bilo precej drugačno od tega, ki ga poznamo mi. Otroci namreč niso imeli skoraj ničesar, bili so prepuščeni sami sebi, veliko so morali delati, šola ni bila tako pomembna, kot je danes. Vseeno pa je imelo njihovo otroštvo ravno zaradi te preprostosti in skromnosti prav poseben čar.

Kot se za stare starše spodobi, mi je na koncu najinega pogovora tudi dedek Bojan svetoval, naj poslušam in ubogam svoje starše, ker imajo (baje) oni vedno prav.

Čeprav sem bila na začetku prepričana, da je bilo življenje pred več kot sedemdesetimi leti brez telefonov in televizije skrajno dolgočasno, se je na koncu izkazalo, da je bilo pravzaprav zelo zabavno. Ugotovila sem, da sem tudi sama podedovala kar velik del Bojanove radovednosti in navihanosti. Na srečo pa imam še vedno vse svoje prste!

Vita Juvan, 6. a

Tinkara Balut, 6. a

Tija Jarič, 6. a

Pogovarjal sem se s svojim dedkom Antonom. Zaupal mi je veliko stvari, ki jih je doživel pri štirinajstih in petnajstih letih.

Moj dedek živi v Zabičah pri Ilirski Bistrici. Bil je četrti otrok v družini. Njegove tri sestre so bile rojene pred drugo svetovno vojno, on pa po njej.

Povedal mi je, da se rad spominja svoje mladosti, čeprav se nekaterih dogodkov spominja z grenkobo v srcu.

Moj dedek je vstajal okrog šeste ure zjutraj, njegovi starši pa še veliko prej. Njegov oče se je med drugo svetovno vojno boril tudi v Afriki in tam dobil malarijo ter luskavico. Dedek pravi, da si je njegov ata vsako jutro in vsak večer s krtačo odstranil odmrlo kožo po celem telesu, nato pa na debelo namazal z mazilom, ki mu ga je predpisal zdravnik. To mu je pomagalo le za nekaj ur. Dedkov oče je imel zaradi bolezni tudi posebno prehrano. Večinoma je jedel samo polento brez soli in pil kamilični čaj. Dedkova mama pa je zjutraj najprej zakurila »šporget«, nato pa zamesila in spekla kruh. Ko je moj dedek vstal okrog šeste ure zjutraj, je bilo že prijetno toplo.

Dedek je dan začel tako, da je šel skupaj z mamo v štaljo. Imeli so dve kravi. Dedek jim je dal seno, njegova mama pa je kravi pomolzla. Nato je mleko prekuhala in so zajtrkovali. Dedkova starša sta večinoma le pila čaj, dedek pa je zajtrkoval »škrlup« na kruhu, posut s sladkorjem, ter spil lonček mleka. V tistem obdobju dedkove sestre niso več živele doma. Vse tri so se preselile v Italijo. Najmlajša se je tam poročila in si ustvarila družino, starejši dve pa se nista poročili in sta živeli celo življenje skupaj.

Ko je moj dedek imel štirinajst let, je hodil v 8. razred osnovne šole v Kuteževem. Ta kraj je oddaljen približno štiri kilometre od Zabič. Ob 7. uri zjutraj se je »na mostu« zbralo okrog deset otrok iz vasi, od koder so se odpravili proti šoli. Učenci 7. in 8. razreda so popazili, da so prišli tudi mlajši učenci varno v šolo. S poukom so začeli ob 8. uri. V šoli je dedek imel najrajši matematiko in tehniko, ni pa mu bil zanimiv zemljepis. Šolo je rad obiskoval, bil pa je povprečen učenec. Okrog trinajstih popoldne so se vračali domov. Med potjo so si čas krajšali z izštevankami in petjem. Med seboj so se vedno dobro razumeli.

Dedek pravi, da ga je doma vedno čakalo najljubše kosilo in tudi edino, kar je kot otrok rad jedel. To je bil pečen krompir. Njegov ata in mama pa sta jedla polento.

Ko je bila pomlad, pravi dedek, skoraj ni imel prostega časa, ker je bilo veliko dela na polju. Takrat se je v Zabičah oralo večinoma s konji. Lastnik konja, ki je posedoval tudi ogromno kmetijo, ni zahteval denarnega plačila, vendar pa so morali na njegovi kmetiji pomagati saditi, pleti plevel, pobirati pridelke ... To sta delala dedek in njegova mama, ker je bil oče za delo prešibak. Poleti sta pomagala tudi grabiti in spravljati seno.

Več prostega časa, pravi dedek, pa je bilo pozimi, ko je narava počivala. Takrat je moj dedek zelo rad rezljal. Iz lesa je izdeloval figurice za šah. Šah pa ga je naučila igrati njegova najstarejša sestra Marija.

V vseh letnih časih pa je pri mojem dedku doma delo potekalo od ponedeljka do vključno sobote. V nedeljo so imeli »dan počitka«. To je pomenilo, da so zjutraj šli k maši, dali so jesti in piti živalim ter skuhali so kosilo. Popoldne pa je po stari navadi prišel kdo na obisk. Takrat je šel moj dedek na »Mlako«. To je bil travnik, kjer so fantje takrat igrali nogomet. Za gole so v zemljo zapičili na vsako stran po dve palici in kdor je imel žogo, jo je tudi prinesel.

Spomladi pa so se vaški otroci zbirali tudi pri reki Reki in skušali ujeti kakšnega raka, poleti pa so v reki tudi plavali. Dedek pravi, da so bili to zanj dnevi brezskrbnosti.

Nato pa je prišel dan, ki se ga dedek spominja z veliko grenkobo in žalostjo v srcu. Ni še dopolnil petnajst let, ko je njegova mama obležala. Njegov oče je pisal pismo zdravniku, naj pride pogledat dedkovo mamo na dom. Pismo je v Ilirsko Bistrico odnesel poštar, saj doma niso imeli avtomobila. Žal je čez nekaj dni dedkova mama zatisnila oči za vedno. Tako je dedek ostal sam s svojim očetom.

Dedek pravi, da se je takrat končalo njegovo otroštvo in moral je hitro odrasti. Takoj po končani osemletki se je zaposlil pri gozdnem podjetju in začel z delom v gozdu. Najprej je delal kot sekač, nato pa je kot traktorist vlačil drva.

Dedek pripoveduje, da so njega in očeta med vikendi pogosto obiskale sestre. Tako je življenje teklo naprej.

Čeprav je v mladosti dedek živel zelo preprosto življenje brez televizije, telefona in avtomobila, pravi, da mu je toplo pri srcu, ko pomisli na otroštvo in na lepe dni, ki jih je preživel skupaj s staršema in sestrami.

Današnji mladini bi moj dedek sporočil, da se sreča skriva v malih pozornostih, ki pridejo iz srca, ter da se sreča skriva v ljudeh in ne v materialnih stvareh. Najdragocenejši čas pa je tisti, ki ga preživimo z ljudmi, s katerimi nam je lepo.

Nik Mezgec, 8. c

Nekega popoldneva sem se odločila, da bom čas preživela s svojo staro mamo Zinko. Ne samo tokrat, že nešteto mi je veselo pripovedovala o zanimivih prigodah iz svojih otroških in mladostniških let. Vedno ji rada prisluhnem in jo obiščem po koncu pouka. Srečna sem, da ne živi daleč. Je prijazna, skrbna, dobrosrčna, redoljubna in še in še njenih prekrasnih lastnosti bi lahko naštel. V njej prekipujejo radostne iskricke življenja. Imam jo neskončno rada, zato sem jo tudi izbrala za zanimiv pogovor.

Poskusimo iz vsakdanjega hitenja in hrupa odpotovati v čase šestdesetih let. Življenje v tistih časih je bilo popolnoma drugačno. Kdo je takrat poznal kabelsko televizijo in pravo vožnjo z avtomobilom? Skozi vas Parje pri Pivki, kjer živi, še ni doživela toliko prometa, kot ga je danes. Skozi vas je namreč speljana državna cesta, ki vodi do meje s Hrvaško. V njenih časih pa je skozi vas vodila le makadamska cesta skoraj brez avtomobilov. No, le moja stara mama je skupaj s prijatelji na kolesih poživila to samotno pot. Kmalu pa se je že peljala z mopedom. Ko je obiskovala 8. razred osnovne šole, je prvič prestopila prag avtobusa, ki se je okrog 13. ure vračal iz Ljubljane, nato pa jo je iz šole pripeljal naravnost domov. Vseeno pa je še vedno ob dolgih in sončnih dneh rada poganjala pedala, da je prišla v šolo in nazaj domov.

Osnovna šola Pivka, v katero je hodila, je bila premajhna za vse šolarje, zato so v šolo hodili v dveh izmenah. V njenem razredu je bilo kar 48 učencev. Uh, jaz si tega v današnjih časih sploh ne znam predstavljati. Prostor v razredu so zavzemali le učenci, učitelj, tabla in kreda. Pa da ne govorimo o tem, kaj vse je danes v razredih ... Toliko pripomočkov, največ digitalnih, za katere takrat še vedeli niso, kaj šele da bi o tem kaj slišali. Večino ur športne vzgoje so učenci preživeli v naravi, saj v šoli sprva ni bilo telovadnice. Kar na »vrtu« za šolo so delali prevale, skakali v daljino ali višino – za to disciplino so kar sami naredili palice za preskakovanje. Veselo so skakali tudi s kolebnico, se lovili in si podajali žogo. Ko so se vrnili k pouku, sta jih že čakala učbenik in zvezek, v katerega so pisali spise, vsakodnevne obnove, odgovore so pisali v celih povedih in skoraj vsak teden so se morali kaj naučiti na pamet. Najraje je tekla k uri matematike,

Ajda Ponikvar, 7. b

Livija Smrdel, 7. b

pri kateri se je vedno veselila geometrije. Tudi svoj materni jezik je ljubila in seveda ga ljubi še vedno, zato je rada sedela v klopi tudi pri uri slovenščine. Rada je imela vaje za slovnico in lepopisje. Med njenimi najljubšimi predmeti je bila tudi likovna umetnost, kjer je razigrano oblikovala lepljenke, trganke, rada je barvala s temperami in se preizkušala v risanju na steklo. Najmanj zanimanja pa je imela za biologijo in kemijo. Kljub temu pa ji je bila večina predmetov pri srcu in sploh je zelo rada hodila v šolo. To je bil tudi razlog, da se je že v 1. razredu dokončno odločila, da bo postala učiteljica. Temu se tudi jaz večkrat presenečeno začudim, saj si tega pri sebi enostavno ne znam predstavljati. No, kaj kmalu je prišel čas, ko se je s kolesom vrnila domov na kosilo. Po njem je vedno najprej naredila domačo nalogo in se šele nato sprostila v naravi. Dnevi in popoldnevi, ki jih je z igranjem različnih zabavnih iger preživela z drugimi vaškimi otroki, so se ji zdeli zelo dolgi. Tudi za igre niso imeli veliko pripomočkov, zato so se morali sami potruditi ter jih najti ali celo izdelati, npr. izdelali so kolebnico iz srobot, igrali so se ristanc, gnilo jajce ali kako je trden ta most ... A radosti je bilo kmalu konec, saj jo je moja stara mama skupaj z ostalimi vaškimi otroki ob večernem cerkvenem zvonjenju popihala domov. Tak je bil dogovor in otroci so starše in njihove ukaze izjemno spoštovali ter se jih trdno držali. No, tak je bil njen običajen dan – preprost in poln pozitivnosti.

Seveda je morala tudi sama pomagati pri hiši in v gostilni, ki so jo imeli. V gostilni se je preizkusila kot natakara, doma pa je brisala prah, likala ... Vesela je bila, ko so jo poklicali h grabljenju listja. Pri tem je preprosto uživala. Zelo rada je opravljala dela na polju, delo pa si lepšala s prepevanjem slovenskih ljudskih pesmi. Kot štirinajstletnica si je lahko privoščila tudi počitek ter si z vezanjem oz. »štikanjem«, kvačkanjem ter drugimi ročnimi deli in petjem ob spremljavi prvega radia krajšala prosti čas.

Tudi poleti se je z vaškimi otroki rada kopala v Studencu ob reki Pivki. To so bili njeni dnevi – sončni in zelo dolgi, kot mi rada pove.

Danes pa se vse odvija tako hitro. Človek si ne poskuša vzeti vsaj trenutka zase – za umiritev in oddih. Od časa moje stare mame do danes se je zgodil takšen napredek – velike spremembe na vse področjih: danes imamo vsega na razpolago in nam pravzaprav ničesar ne primanjkuje. Ker se je naše življenje tako spremenilo, se je spremenilo tudi preživljanje prostega časa: včasih so se morali sami potruditi za izvedbo igre, danes pa imamo na voljo še preveč pripomočkov. Včasih tudi ni bilo krožkov, obstajal je le reden pouk brez kakršnih koli izbirnih predmetov ... Zato moja stara mama današnji mladini sporoča in želi, da bi znali ceniti svoje življenje in da bi se zavedali, da imajo vse, kar si želijo na dosegu roke ter da jim je lepo.

Kot sem že omenila, sem za pogovor izbrala staro mamo, ker mi je v njeni družbi vedno lepo in me zaradi natančnega ter doživetega pripovedovanja še bolj pritegne k poslušanju in mi pri srcu vzbudi prijetne občutke.

Veronika Uršič, 9. b

Na literarnem natečaju, ki ga je razpisal Inštitut Antona Trstenjaka na temo Babica/Dedek v mojih letih, so bili nagrajeni **Vita Juvan** iz 6. a, **Nik Mezgec** iz 8. c in **Veronika Uršič** iz 9. b razreda.

Maj Kotnik, 6. a

Gabi Smrdelj, 6. a

KO RIMA ZARAJA, PESEM NASTAJA ...

PIŠEM PESEM

Pišem pesem,
pesem o prijateljstvu.

Pišem pesem,
pesem o miru.

Pišem pesem,
ki jo skupaj
s prijateljem nesem.

Prijatelj – to je beseda,
ki ti dušo pogreje,
ki te segreje.

Vojna – to ni beseda,
to je duša bleda.
Duša bleda hodi
in brez prijatelja
po svetu blodi.

Zato pišem pesem
o prijateljstvu.
Naj zaživi po celem svetu,
da ne bo več vojn
in da bo mir na svetu!

Tija Jarić, 6. a

NALOGA

Naloga ti nadloga,
vsak te nima rad,
si skoraj povsod,
rešuje te vsak.

Naloga ti nadloga,
v šoli te je največ,
a če se česa želimo naučiti,
te moramo rešiti.

Naloga ti nadloga,
včasih si zelo dolga,
včasih si zelo kratka,
a iz vsake naučiš se kaj.

*Naloga ti nadloga,
stalno nam pomagaš,
da zaradi tebe
imamo odlične ocene.*

Maksym Stoianov, 6. a

ROŽE

Rože najlepše so rastline,
njih vsaka žuželka se prime.
Ko rože cvetijo,
vedno lepo dišijo.

Na travniku rastejo
in travnik porastejo.
Vsaka roža svoj izgled ima,
vsaka roža tudi svoj prelep vonj ima.

Rož veliko je različnih vrst:
to so marjetica, narcisa, nagelj in petoprst.
Metuljčki jih obletavajo
in se z njimi sladkajo.

Ana Vidojević, 6. a

KAM PA KAM?

Doma sedim, nemirno cepetam,
glava spet sprašuje me: Kam pa kam?
Srbijo me podplati,
v postelji sploh ne morem zaspati.
Pri zajtrku sedimo,
glave vkup tiščimo.
Tokrat smo Kanado izbrali
in zvečer končno spet vsi mirno zaspali.

Je končno napočil čas,
ko bo Kanada postala del nas.
Dvanajsturna pot bila je težavna,
a z vsemi pripomočki na letalu tudi zabavna.

Bil je večer, ko smo končno pripeli,
zaradi hudega mraza bunde do vrha zapeli.
A mraza se ne bojimo,
saj dogodivščin se veselimo.

Medvedi, volkovi, jeleni in losi,
da jih ne motimo, skoraj hodimo bosí.
Dnevi v Kanadi prehitro zbežijo,
v nas pa že nove skušnjave žarijo.

Vita Juvan, 6. a

ANDREJEVA PESEM O JESENI

K nam je prišla jesen,
ne morem več v zunanji bazen.
Listje rumeni in odpada,
na tleh je vedno več rumenega zaklada.

Sonce ne sije več močno,
vseeno pa je grozdje sočno.
Njive so prazne,
prodajalke na tržnicah pa prijazne.

Jesen prinesla je dež,
vreme postalo je pravi porednež.
Poplave so redne,
novice niso prav nič čedne.

Komaj čakam zimo,
da pred kaminom čepimo.
Veselim se snega,
a greva smučat, kolega?

Andrej Lavrič, 6. a

Aleksandar Bubić, 5. c

Stoš Uljančič, 5. c

JESEN

Jesen je prišla,
listje je obarvala,
po tleh ga razmetala
in nam dela dala.

Kmet je z njive pridelke pobral,
živino v hlev nagnal.
Da med zimo ga zeblo ne bo,
si drva pripravil je skrbno.

So ptice na jug odletele,
divje živali so si hrane nabrale,
si bivališča uredile,
da bi se pred zimo skrile.

Meni je pa jeseni najbolj lepo,
ker v hiši mi je toplo
in vem, da zima kmalu tukaj bo.

Lovro Pivk, 6. a

KONJI

Konj najljubša moja je žival.
Doma imamo Lolo, Peppo, Belko, Penny
in še kaj.
Ta žival je veličastna,
saj lepota jo obdaja.

Nežne oči,
topel dotik,
to so sanje,
ki si jih vsak želi.

Konji različnih pasem so in barv.
En je velik, drugi majhen,
a nič ne de, saj vsak od njih veliko ima
srce.

Štiri noge, rep, ušesa,
sedlo, vajeti, maneža.
Naenkrat v galop oddirja,
ko pa se zgodi nesreča,
ta lahko hudo je boleča.

Volja in veselje
me pripelje do moje želje.
Moja želja se glasi:
»Da bi jezdila vse dni!«

Lara Lipanje, 6. a

DEKLICA KAJA IN PES

Živela je deklica Kaja,
ki je psu rada jesti dajala.
Kaja je rada jedla bonbone,
kuža pa lovil balone.

Vsak dan sta ležala na travi
in opazovala kravi.
Pes je lovil miške,
deklica pa gradila hiške.

Skupaj sta opazovala oblake
in si v mislih predstavljala junake.
Tako sta srečno živela do konca dni
Kaja, kuža in mi vsi.

Zarja Samsa, 6. a

Tim Potisek, 5. c

Urška Šorc, 5. c

OSNOVNOŠOLSKO SLOVO

Iz šolskih klopi
me spremljajo spomini na šolske dni.

Ko brskam po spominu,
se spomnim,
kaj vse sem doživel
in da sem se lepo imel.

Prijatelji, učitelji –
v spominu mi bodo ostali vsi,
ko iz šole podali se bomo mi.

Sedaj se končuje zadnje naše osnovnošolsko leto,
preden odkorakali bomo vsak po svoje, po svetu,
upam, da brez zmot
nas bo vodila naša pot.

Žan Mezgec, 9. b

KOLO

S kolesi otroci se radi podimo.
Kot bi poganjali lokomotivo,
ure in ure pedala vrtimo,
včasih zapeljemo tudi na njivo.

S kolesom lahko gremo tudi v gore,
seveda, le kdor zmore
tako hude napore
in višinske boje.

Ko pa kolo obmiruje
in ne obratuje,
je čas za spanje
in lepe sanje.

Nik Mezgec, 8. c

HAIKU

Moja kitara
me vabi po pouku,
da me pomiri.

Julija Kristan, 5. c

Bela, bodeča
sosedova vrtnica,
lepo dišeča.

Julija Kristan, 5. c

Luka Kokošar, 7. b

Grega Krnel, 7. b

V SPOMINIH NA ŠOLSKE KLOPI ZREM V PRIHODNOST ...

Sem učenka 9. razreda in ime mi je Ajda. Vsi dnevi se mi zdijo približno enaki: zjutraj grem v šolo, popoldan imam običajno treninge ali pa me čaka delo s konji. Sem običajna najstnica s težavami, ki si jih lahko najstniki predstavljamo kar sami. Ko imam veliko dela s šolo, razmišljam, kako lepo bi bilo spet sedeti v prvem razredu.

Še vedno se namreč spominjam tistega prvega šolskega dne, ko sem prestopila prag prvega razreda. Učiteljica nas je toplo sprejela in sploh je bila zelo prijazna. Bil je sončen dan, nosila sem roza oblekico ... Doma sem se morala fotografirati z vseh zornih kotov. Vsak dan smo se v razredu posedli v krog in se pogovarjali, kaj smo počeli prejšnje popoldne.

Tudi v drugem in tretjem razredu mi je še bilo lepo. Takrat se s sošolkami nismo družile s fanti. V tretjem razredu smo dobili tudi svoje prve ocene. Nisem imela slabih, saj sem imela krasno učiteljico in če se prav spominjam, se mi je 4. razred zdel še najtežji. Vzrok za to pa ni bila težka učna snov ali učiteljica ... Pojavile so se namreč težave kar med nami, sošolkami. Letele so grde besede in povzročale smo si težave. Proti koncu šolskega leta se je vse težje shajalo. Nisem hotela v šolo v naravi na plavanje ... In kaj je sledilo? Hja, šla sem v šolo v naravi in imela sem se krasno!

V petem razredu me je poučevala zdajšnja ravnateljica, takrat še učiteljica Nadja Černetič. Med sošolci sem bila še kar dobro zapisana in v šoli se ni zgodilo čisto nič presenetljivega, a le do meseca marca, ko smo morali ostati doma in nismo smeli več v šolo. Ničesar nisem razumela. Zdelo se je kot konec sveta. To šolsko leto smo si zapomnili, ker smo zaradi pandemije koronavirusa morali ostati doma in se šolati na daljavo. Kar precejšen delež 6. in 7. razreda smo preživeli v karantenah in pred računalniki. Dan je bil enak dnevu. Konec šolskega leta pa smo vendar dočakali v šoli – v živo! Vesela pa sem bila tudi svojega uspeha.

Kakor koli, znašla sem se v 8. razredu in dobili smo novo razredničarko Ido. Z njenimi učnimi urami me je začela matematika bolj zanimati. Njena razlaga nas kar pritegne k poslušanju.

Sčasoma pa smo se dekleta ogrela tudi za sošolce. Vedno se rada spomnim, kako nas je s svojo navihanostjo pri marsikateri šolski uri zabaval sošolec Ambrož. Spomnim se, kako nam je pri uri biologije učiteljica Nada veselo pripovedovala o tem, kako nas bo odpeljala do Petelinjskega jezera. Ambrož pa jo je s svojo zgovornostjo in šalami prekinjal. Na vprašanje, ali vemo, kaj bomo videli na Petelinjskem jezeru, je Ambrož izustil: »Sušo.« Učiteljica pa se ni pustila motiti in je nadaljevala z vprašanjem: »Katere živali pa lahko tu srečamo?« Spet se je oglasil Ambrož: »Nobenih, ker bomo vse splašili.« Učiteljica ga zdaj že malo jezno pogleda, mi pa planemo v razposajen smeh. Ko se umirimo, učiteljica ponovno zastavi vprašanje: »Ali kdo ve, kako bomo prišli do cilja?« Ambrož se še zadnjič oglasi: »S kosilnico!« Tokrat pa spravimo v smeh tudi učiteljico. Nikoli nam ni dolgčas, saj si znamo sami popestriti ure. Tako se da shajati tudi v 9. razredu. Ne vemo, kaj vse nas še čaka, a s sošolci in sošolkami se dobro razumemo in

"Odsev oblakov" – Anika Udovič, 9. b

"Pogled na soline" – Anika Udovič, 9. b

upam, da tako tudi ostane. Vsa leta šolanja pa so tudi starši moja podpora in spodbuda, saj mi pogosto povedo, naj zaupam v svoje sposobnosti.

Znanje, ki sem ga pridobila v osnovni šoli, bom z veseljem nadgradila in uporabila v srednji šoli. Odgovora, kakšne izobrazbe si želim še nimam, zato se nameravam vpisati v gimnazijo in si tako pridobiti še nekaj let pred vpisom na fakulteto oz. poklicem, ki bi ga opravljala. Starši pa me pri odločitvi podpirajo, ne glede na to, kam me bo vodila življenja pot.

Ajda Črnetič, 9. b

Leta pred začetkom šolanja so bila polna igre, zabave in svobode. Ko pa prestopimo šolski prag, svobodo zamenjajo obveznosti, igro pa naloge. To je prva velika sprememba, ki se zgodi v našem življenju. To je tudi prvi korak, ki je vedno tudi najtežji. Na začetku se nam zdi, da bo šolanje trajalo celo večnost, potem pa se kar naenkrat znajdeš v 9. razredu.

Sam sem se začetka šolanja sicer kar veselil, čeprav nisem niti dobro vedel, kako šola izgleda. Prvi šolski dan je bil obsijan s soncem, občutek je bil, kot bi bila pomlad. Mama me je lepo oblekla in šli smo v šolo. Tam so nas pričakali z majhnimi darilci, vendar se vsebine darilc ne spomnim več. V razredu ni bilo veliko neznanih učencev, saj nas je bilo le deset. Učitelj me ni imel ravno rad, zato sem tudi jaz do njega gojil enake občutke, vseeno pa sem ga spoštoval. Ker je to bila šola, ki je imela le pet razredov, je bila majhna. Mi smo šolsko dvorišče uporabljali tudi kot naše igrišče, kjer smo preživljali cele popoldneve. Igrali smo nogomet, skrivalnice, s kolesi smo dirjali okoli šole in tako naprej. Čeprav smo se bali, da bi nam učitelji prepovedali uporabo šolskega dvorišča, smo še vedno počeli neumnosti. Nekega dne se nam je, še sam ne vem kako, porodila ideja, da z ogljem porišemo temelje šole. Ko smo našli oglje, se nam je zdelo zanimivo, da se narisano težko izbriše. Vsak je tako vzel kos oglja in začeli smo ustvarjati »umetnine«. Ker so bili temelji šole svetlo sive barve, so bili sledovi oglja zelo opazni. Naslednji dan so nas že čakali pogovori z učiteljem. Zlagali smo se, da bi se rešili iz težav ... Na koncu se je vse končalo s kričanjem učiteljev, odnesli pa smo jo brez opominov. Zanimivo je, da se delčke naših umetnin še vedno lahko vidi na pročelju šole. To so bila moja prva leta šolanja. Tega je bilo konec, ko sem bil v 5. razredu, saj smo se preselili v Slovenijo. To pa je bila zame velika sprememba. Znašel sem se na novem začetku ...

Iz razreda, kjer nas je bilo le osem, sem prišel v razred s sedemindvajsetimi vrstniki, ki me niso niti poznali. Število učencev je bilo tako veliko, a velika je bila tudi sama šola. Posamezni sošolci do mene niso imeli zadržkov, nekateri pa so se pokazali tudi v negativni luči. Tudi jezik je sprva predstavljal velik problem, a sem se slovenščine naučil že v pol leta. Učiteljica Petra je bila zelo prijazna in mi je pri šolskem delu tudi veliko pomagala. Ko je napočil marec in sem se že malo vsemu prilagodil, pa nas je presenetil koronavirus. Morali smo v karanteno, kar naj bi trajalo le nekaj tednov, a na domu smo se šolali skoraj do konca šolskega leta. To je bil čas, ko smo se morali naučiti

uporabljati eAsistenta in Zoom, ki je ime računalniškega programa za videokonferenčne klice na daljavo. Nismo smeli v šolo, nismo se smeli družiti s prijatelji, prav tako so samevala tudi igrišča. V tistem času nam je ob strani stala razredničarka Patricija, ki nam je veliko pomagala. Vedno nam je bila na voljo in nam marsikdaj narisala nasmeh na obrazu.

Zdaj se je življenje vrnilo v stare tirnice. Z vsemi sošolci se dobro razumem, slovenščina ni več problem in počutim se kot doma.

Zdaj, ko sem se vsemu privadil, pa se moram spet pripravljati na nove spremembe in izzive, saj me v februarju čakajo informativni dnevi in vpis v srednjo šolo. Veliko sem o tem tudi razmišljal ... Ne vem še, kam bi se vpisal – razmišljam o gimnaziji ali ekonomski šoli. Matematika in fizika sta namreč moji močni področji, pripravljen pa sem se tudi učiti in premagovati nove izzive ... Na ekonomsko šolo bi se namreč vpisal zato, ker se v družini tudi ukvarjajo s prodajo in mislim, da imam tudi sam to v krvi. Nekaj matematičnih spretnosti pa sem najbrž tudi podedoval. Po končani srednji šoli bi se vpisal na kakšno višjo šolo ali fakulteto.

Do tedaj pa se veselim prihajajočih dogodkov, saj me bodo spremljali tudi v mojo prihodnost.

Elmin Vukalić, 9. a

Elmin Vukalić, 9. a

"Drevo", Matej Smrdel, 9. b

"Drevo", Neža Garbas, 9. a

POMLAD

Pomlad je letni čas,
ki je za naravo pravi okras.
Spomladi vse postane barvito,
pred pomladjo ni nič skrito.

Na travniku rož'ce cvete -
tulipani, zvončki, marjetice!
Pa drevesa dobijo liste in cvetove,
ki se kasneje spremenijo še v sadove.

Še živali pokukajo iz lukenj,
medved pa kar iz brloga,
še bi spal, pa ga narava ne uboga.
Celo žuželke so se vrnile!
Čebele nabirajo med, mravlje bodo kaj zgradile,
muhe pa so se aprila v vreme spremenile.

In čeprav veliko dežuje,
vsaj ne sneži, ni prevelike nuje.
Je pa vseeno topleje, saj je še čisto malo do poletja,
vendar pa ni vroče; narava še ni vklopila talnega gretja.

Pa še vsi najlepši prazniki zgodijo se spomladi ...
Recimo materinski dan, ko se imajo mame in otroci najbolj radi.
In praznik dela,
kjer bo iskrica s kresa odletela.
Potem je tu še prvi april,
ki je dan potegavščin; nobenih meja, nobenih pravil!

Ja, to je pomlad.
Ne moreš reči, da je nimaš rad.
A za nekoga mojih let
je vseeno boljše poletje zaradi dveh preprostih besed:
POČITNICE in SLADOLED!

Nika Sotlar, 8. b

Daša Zorman, 7. b

Julija Čeligoj, 7. b

PO ŽELEZNI CESTI ...

DEDEK PRIPOVEDUJE ...

»Vse se je zgodilo pred dobrimi štiriinštiridesetimi leti – teklo je leto 1979, ko sem bil star 17 let. Pravzaprav nikoli nisem končal srednje šole. Pri petnajstih sem namreč pobegnil od doma. Tako sem nekaj časa živel tudi v samskem domu v Divači in delal takrat še za Jugoslovanske železnice; ko pa se je Slovenija osamosvojila, sem delal še za Slovenske železnice, a o tem mogoče kdaj drugič. Tam sem delal s svojim svakom – bila sva najboljša prijatelja in tudi v službi sva se ves čas družila. Bila sva mlada, vendar sva veljala za dobra in zanesljiva delavca.

V spomin se mi je najbolj vtisnil izlet, o katerem bom na kratko nekaj povedal. Dogajalo se je pred božičnimi prazniki. Za božično darilo smo namreč dobili brezplačno vozovnico za vlak, ki pa sem jo moral izkoristiti do naslednjega božiča. Dva dni po božiču sem se tako odpravljal k dekletu – nisem še omenil, da je to bila sestra mojega najboljšega prijatelja, s katerim sem delal. Oba sva imela prost dan, zato sva se odločila, da bova počela kaj zabavnega. Ker je imela moja punca veliko dela v šoli, nama je predlagala, da z njenim bratom odideva na vlak in tako izkoristiva vozovnico. Sprva se z njenim predlogom nisem strinjal, ker sem si želel, da bi z nama šla tudi ona, saj sem vendar prišel k njej, da bi se malo družila, a me je le prepričala.

Poiskala sva vlak, ki bi naju čim prej odpeljal na popotovanje. Tako sva izbrala vlak, ki naj bi odpeljal ob 11. uri. Vlak je bil namenjen v Beograd in po dolgem premisleku sva se vendar odločila za pot. Izbrala sva si sedeža v kupeju in še naslednjih 10 minut sva čakala, da vstopijo še drugi potniki. Na vlaku nisem bil prvič, sicer pa so bile v tistih časih vozovnice dražje kot danes. Preprosto čudovito je bilo – vozila sva se kar nekaj ur in občudovala sva lepa drevesa, ki jih je prekrival sneg. Vsake toliko sva zagledala kakšnega snežaka, ki so ga naredili otroci. Kot sem rekel, bila sva najboljša prijatelja, zato nama med vožnjo ni zmanjkalo besed za pogovor. Še vedno pa nisva vedela, kaj bi na cilju počela in koliko časa bi tam ostala. Pa tudi denarja nisva imela veliko, da bi ostala pri kom. In nenadoma se je vlak ustavil. Mislila sva, da je strojevodja ustavil na kakšni postaji, vendar smo se že znašli na cilju – v Beogradu. Res je bilo čudovito! Razmišljala sva, da bi noč prespala kar pri enem izmed mojih prijateljev. Ko pa sem prijatelja želel poklicati, sem od svojega šefa prejel sporočilo, da je sodelavec – premikač zbolel in da se moram že naslednji dan znajti v službi ... Jaz pa sem v Beogradu!!! Bil je večer, spomnim se, da je bilo okoli 18. ure. Kaj naj storim? S prijateljem sva nekaj pojedla in popila, ves čas pa sem razmišljal, kaj naj rečem šefu, saj noben vlak ob tem času ni bil namenjen v Slovenijo, v Divačo. Vlak za Slovenijo naj bi odpeljal šele zjutraj ob 1. uri, v službo tako ne bi mogel pravočasno priti. Po glavi so se mi podile temačne misli – bal sem se namreč, da me bo šef odpustil ali pa bo kljub vsemu pokazal kanček razumevanja. Na srečo sem tu naletel na prijatelja iz otroštva, ki je razumel mojo stisko. Rekel je, da me kar on pelje v Divačo. Ne morem opisati, kako srečen sem bil v tistem trenutku. Obljubil sem mu, da mu uslugo povrnem, če jo bo kdaj potreboval. Hitro smo

se podali na dolgo pot. Kljub temu da sem v službo zamudil le za kakšno uro, sem šefu vse pojasnil. Na koncu nama je bilo kar malo žal, da je bilo izleta tako hitro konec, a vendar sem bil srečen, da se je vse dobro izšlo.

Zdaj imam vnuke, ki jim lahko pripovedujem svoje dogodivščine.«

Vanja Vasić, 7. a

IZLET V PULO

Nekega lepega sončnega dne, ko je bila mama v službi, bi morala jaz in brat ostati sama doma, zato sva odšla z atom, ki dela kot sprevodnik, na vlak. Bila sem zelo navdušena, saj sem vedela, da se bomo s kopalnim vlakom peljali v Pulo.

Ko smo prišli na vlak, je ata svoje stvari odložil v posebno kabino, ki je namenjena sprevodnikom. Potem smo se posedli na sedeže in nestrpno čakali, da vlak spelje. Počasi so začeli prisediti še drugi potniki in končno smo se odpeljali. Vožnja je bila dokaj počasna in ata kar nekaj časa ni bilo na spregled, ker je potnikom pregledoval vozovnice. Začela sem se dolgočasiti. Na naslednji postaji pa sem z zanimanjem začela opazovati ata, kako pregleduje vozovnice. Zabavno ga je bilo gledati, saj je pri delu uporabljal posebno računalno, v katerega je vtiskal številke in pisal račune. Spraševala sem se, kako le si lahko zapomni, kateri potniki so na novo vstopili in kateri so na vlaku že od prej. Na koncu sem še opazila, kako s posebnim signalom strojevodji nakaže, da lahko odpelje. Pred tem pa mi je celo dovolil zapeti vrata vagona. Končno sem lahko sedla na svoj sedež in poskušala sem malo zadremati, saj smo namreč morali zgodaj vstati. Vendar pa nisem mogla trdno zaspati, saj se je vlak med vožnjo tresel. Kmalu je prišel ata, ki mi je povedal, da se nekaj časa ne bomo ustavljali, saj na poti ni več postaj. Povabil me je v kabino, brata pa je pustil spati. V kabini je sedel strojevodja. Pokazal mi je, na kaj vse mora biti pozoren. Pokazal mi je različne gumbe in mi ob tem razložil, kako delujejo in čemu služijo. Bila sem navdušena in hkrati tudi šokirana nad spoznanjem, koliko različnih gumbov je potrebnih za upravljanje vlaka. Čez nekaj časa smo prispeli do tunela in strojevodja mi je celo dovolil potrobiti. To pa je bilo zabavno! Potem sva z atom morala zapustiti kabino. Vrnila sem se k spečemu bratu, ata pa je nadaljeval s svojim delom. Končno smo prispeli na cilj in izstopili. Čakalo nas je kopanje, zvečer pa smo se z večernim vlakom vrnili domov.

Izlet je bil res zanimiv in med potjo sem prav uživala.

Daša Berne, 7. b

Tija Jarič, 6. a

Vita Juvan, 6. a

PRVIČ NA VLAKU

Še vedno se nasmejim, ko mi mama pripoveduje o moji prvi vožnji z vlakom. Takrat sem obiskoval 2. razred in vožnje z vlakom sem se zelo veselil.

Bile so počitnice, ata je delal, mama pa je bila doma. V Ljubljani v kinu so med počitnicami predvajali film, ki sva si ga jaz in sestra želela ogledati, zato smo se odločili, da bomo v Ljubljano odšli z vlakom.

Pot z vlakom smo začeli na železniški postaji v Pivki. Zdelo se mi je, da na vlak čakamo zelo dolgo, saj sem bil močno nestrpen. Pogledoval sem v smeri tirov in pozorno poslušal, kdaj ga bom zaslišal. Končno ... Zavore so glasno cvilile, ko je zaviral. Bil je strašansko dolg. Najprej smo morali počakati, da so se potniki izkrkali in šele nato smo lahko vstopili. Končno smo se vkrcali na vlak in ko je sprevodnik prišel do nas, smo kupili vozovnice. Pot je bila zelo dolga. Sprva sem sicer z zanimanjem opazoval okolico in vse pokrajine, ki sem jih poznal, a so se mi skozi okno vagona zdele povsem drugačne in sploh nisem vedel, kje sem, zato sem mamu skoraj celo pot spraševal, kje smo. Sčasoma pa me je opazovanje pokrajine začelo dolgočasiti. Začel sem se pogovarjati z mamu in spraševal sem jo o različnih stvareh: zakaj na vlaku nismo privezani z varnostnim pasom, kako vlak zavija in zavira, kaj se zgodi, če se vlak zaleti ... Ker pa sem takrat gledal veliko akcijskih filmov, sem mamu kar naglas vprašal, kaj bi se zgodilo, če bi bila na vlaku bomba. Ker pa sem bil zelo glasen, so me slišali v celotnem vagonu. Vsi so me sprva začudeno pogledali in se nato nasmejali, mami pa je bilo strašno nerodno. Hitro je poiskala odgovor, da je ustavila mojo radovednost. Ko me je vožnja končno uspavala, se je tudi mama malo oddahnila. Preostanek poti do Ljubljane sem nato prespal. Ko smo končno prispeli na železniško postajo, sem bil osupel, saj je bila ta železniška postaja veliko večja kot tista, ki jo imamo v Pivki. Vlaki so ves čas prihajali in odhajali. Z avtobusom smo se potem odpravili do kina. Film je bil odličen! Nazaj pa se nismo peljali z vlakom, saj je ata do takrat že končal s svojim delom in smo se domov odpeljali skupaj z njim.

Z vlakom se v Ljubljano nisem več peljal, saj starši pravijo, da so vlaki v Sloveniji precej počasni, zato se na izlete vozimo z avtom. Kadar pa gremo na počitnice v tujino, velikokrat za vožnjo po mestu uporabimo kar podzemno železnico, ki je zelo hitra, veliko hitrejša kot so mestni avtobusi. Vsekakor pa mi je od takrat besedo »bomba« prepovedano uporabljati na vseh oblikah javnega prevoza.

Jakob Kristan, 8. a

NEPOZABNA VOŽNJA Z VLAKOM

Letos poleti sva se, kot vsako leto, s sestro odločili, da obiščeva najino babico na Štajerskem. Pripravili sva kovčke in mama naju je odpeljala na železniško postajo v Pivki. Ko je vlak pripeljal na peron, sva vstopili v vagon, pomahali mami v slovo in čez nekaj

trenutkov smo že drdrali po železniški progi. Bil je lep sončen dan v začetku avgusta. Niti pomislili nisva, kaj naju čaka v naslednjih dneh.

Vožnja iz Pivke do Celja seveda ni kratka. Sedeli sva vsaka na svojem sedežu in opazovali okolico, ki se je hitro spreminjala pred najinimi očmi. Kmalu sva se začeli dolgočasiti, zato sem iz nahrbtnika potegnila knjigo, sestra pa si je nadela slušalke in poslušala glasbo – čas je tako hitreje mineval. Tako zatopljena sem bila v zgodbo, da še opazila nisem, kako so se na nebo prikradli temni oblaki, ki so zakrili sonce. Zmotilo me je šele škrebljanje dežja po oknih vagona. To me je seveda malce presenetilo, a dežju nisem posvetila posebne pozornosti. Šele na postaji Zidani Most sem opazila, da se je tako stemnilo, da so se v vagonu prižgale luči. Pospravila sem knjigo in se zastrmela v debele dežne kaplje, ki so polzele po oknih. Zdrznila sem se, ko so po zvočniku oznanili, da smo prispeli na železniško postajo v Celju. S sestro sva izstopili ter pomahali babici, ki naju je pričakala na peronu. Ker je še vedno deževalo, smo morale odpreti dežnike in tako smo se odpravile do parkirišča ob železniški postaji. Sedle smo v avto in se odpravile do babičine stolpnice. Dvigalo nas je popeljalo do njenega stanovanja. Sončnega zahoda ni bilo videti, saj so nebo prekrivali gosti oblaki. Dežne kaplje pa so še vedno škrebljale po oknih stanovanja ...

V naslednjih dneh dež ni ponehal. Jaz, sestra in babica smo prav oprezale za kakšnim sončnim žarkom, da smo se lahko odpravile na kratek sprehod ali v mesto na sladoleđ. Zvečer sem po televiziji videla poročila o tornadu, ki je divjal po Ilirski Bistrici, in vremensko napoved, ki je napovedovala še več dežja. Pomislila sem, da je tako vreme res nenavadno za poletne mesece.

Ko so se počitnice pri babi zaključile, sva s sestro nameravali z vlakom do Ljubljane, kjer bi se odpravili še po nakupih, saj sem potrebovala nekaj novih oblačil. Popoldne naj bi naju mama odpeljala domov. Babica naju je tako odpeljala na železniško postajo. Dež je neusmiljeno močil ceste in naravo. Ko smo z avtom zapeljale čez most, smo vse tri presenečeno pogledale proti reki Savinji, ki je segala skoraj do mosta. Tistega dne, tj. v petek, 4. avgusta 2023, je zapadlo tudi največ dežja. Celo vlak je zamujal ... Ko je končno prispel na peron, sva se poslovili od babice in vlak je urno odpeljal. Pri Zidanem Mostu, kjer se Savinja izlije v Savo, sem pogledala skozi okno. Reki sta močno narasli, polni sta bili kamenja in velikih vej, ki so se zatikale ob stebre mostu. Tok je bil hiter in močan, voda pa je bila rjava, saj je bilo v njej veliko blata. Vso pot do Ljubljane sem strmela skozi okno. Še vedno je deževalo. Peljali smo se mimo travnikov, ki so bili poplavljeni, voda je segala skoraj do železniške proge. Enkrat se je moral vlak celo ustaviti, a vseeno smo varno prispele do Ljubljane, čeprav s skoraj enourno zamudo. Ko sem bila končno doma na varnem, sem začutila pravo olajšanje. Še dobro, da sva se s sestro odločili za zgodnejši odhod, saj so kasneje železniško progo zaprli zaradi plazov in narasle vode.

Ta vožnja z vlakom je res bila izkušnja, ki je ne bom nikoli pozabila.

Lena Seidl, 8. a

Nika Kaluža, 7. b

Emina Hasanović, 7. c

V REKO PO OBLEKO

Včasih so bili drugačni časi. V času otroštva mojih staršev marsikatera družina ni imela svojega avtomobila, zato je nakupovanje skrbno načrtovala.

Ko je bila moja mama v 3. razredu osnovne šole, se je pripravljala na sveto obhajilo. Ker se je za tako priložnost spodobilo lepo obleči, se je mama s svojimi starši odpravila z vlakom v Reko. V Reko pa so šli zato, ker je tam bila večja izbira trgovin, predvsem pa iz navade.

Neko sobotno jutro se je družina z železniške postaje v Pivki z vlakom odpeljala proti Reki. Na postaji so kupili povratne vozovnice do Reke in nazaj. Otroške karte so bile pol cenejše. Takrat sta se moja mama in njen mlajši brat prvič peljala z vlakom. Po eni uri vožnje so prispeli na glavno železniško postajo v centru Reke, od koder so se peš odpravili po nakupih. Mama mi je povedala, da do takrat še ni bila v tako velikem mestu s tako širokimi ulicami in tako visokimi stolpniciami. Odšli so v trgovino – blagovnico, kjer so prodajali predvsem tekstil. Tam sta si moja nona in nono kupila svečani obleki. Ker takrat še ni bilo plačilnih kartic, sta obleke plačala z gotovino. Po zaključenih nakupih pa je že bil čas za odhod na železniško postajo, od koder so se odpeljali proti domu. Ker je bila na poti proti domu že tema, je bila pot domov precej dolgočasna. V Pivko so utrujeni in lačni prispeli pozno zvečer.

Takrat so bili takšni nakupi redkost in se je zato zapravilo manj denarja kot danes. Danes se za vsako malenkost odpravimo takoj v Ljubljano, Koper ali Trst, pa tudi če samo po ene superge.

Lara Horvat, 8. c

MOJE PRVO POTOVANJE Z VLAKOM

Opisala bom svoje prvo potovanje in vožnjo z vlakom. Doma smo se zmenili, da gremo jaz, moj mlajši brat in ati obiskat mamo v Ljubljano. Mama namreč dela v muzeju v Ljubljani. Na vožnjo in na pot do Ljubljane smo vzeli nahrbtnik, v katerem je bilo vse potrebno za na pot. Kaj sladkega vedno pride prav med potjo.

Zjutraj smo krenili do železniške postaje v Pivki. Od doma smo morali oditi na postajo kar nekaj časa prej, preden je vlak odpeljal, da ga ne bi zamudili. Usedli smo se na klopcu in neučakano pričakovali, kdaj se bo vlak prikazal na neskončno dolgih tirih. Z mlajšim bratom sva veselo poskakovala sem in tja ter gledala in se tudi malo nagibala čez črto, ki je ne sme nihče prestopiti. Ati naju je na to večkrat opozoril in seveda tudi pazil. Ura je tekla in že je napočil čas za prihod vlaka. Končno je prišel. Vrata so se odprla in najprej smo morali počakati, da so ljudje izstopili iz vlaka. Nato sva morala prav skočiti, saj je bila za naju stopnica kar visoko, midva z bratom pa sva bila majhna. Preden je vlak odpeljal, je še zapiskal. Z bratcem sva se ustrašila in se presenečeno čudila, kaj se dogaja. Ati se je le zasmel in nama razložil. Na vlaku je bilo že veliko ljudi, ki so spali, igrali karte, brali knjigo, gledali skozi okno ..., vsak je počel nekaj

drugega. To je bilo zanimivo opazovati. Med vožnjo smo z zanimanjem gledali naravo skozi res veliko okno in sedeli na udobnih, mehkih in ravno tako velikih sedežih. Na sredini je bila majhna plastična mizica. Nanjo si lahko položil pijačo ali pa karkoli drugega. Med vožnjo smo se veliko pogovarjali, z bratcem sva se včasih malo zbadala, vendar smo bili kljub temu dobre volje. Ati nama je sproti govoril, skozi katere kraje se peljemo. Oba sva ga pozorno poslušala. Kot bi mignil, smo že videli okolico Ljubljane. Komaj sva čakala, da poveva mami, kako je bilo. Izstopili smo tako kot tisti ljudje prej, vendar ne na končni postaji v Ljubljani, temveč na postajališču prej Ljubljana – Tivoli, od koder se vije lepa pot do Cekinovega gradu skozi park Tivoli. V parku smo opazovali različne ptice, veveričke in veliko različnih dreves, ki so označena z imeni. Vsega ne bi videli in doživeli, če se z vlakom ne bi pripeljali tja. Saj če bi šli z osebnim avtomobilom, bi namreč prispeli takoj na parkirišče pred Cekinovim gradom, kjer dela moja mami. Ko smo prišli in našli mamo, sva ji z bratcem začela veselo pripovedovati, kako sva doživljala svojo prvo dogodivščino z vlakom. Mami pa nama je potem povedala še zgodbo o dogodivščini z muzejsko parno lokomotivo, ko sem jaz bila še v njenem trebuhu. Ampak to je že druga zgodba ...

Veronika Uršič, 9. b

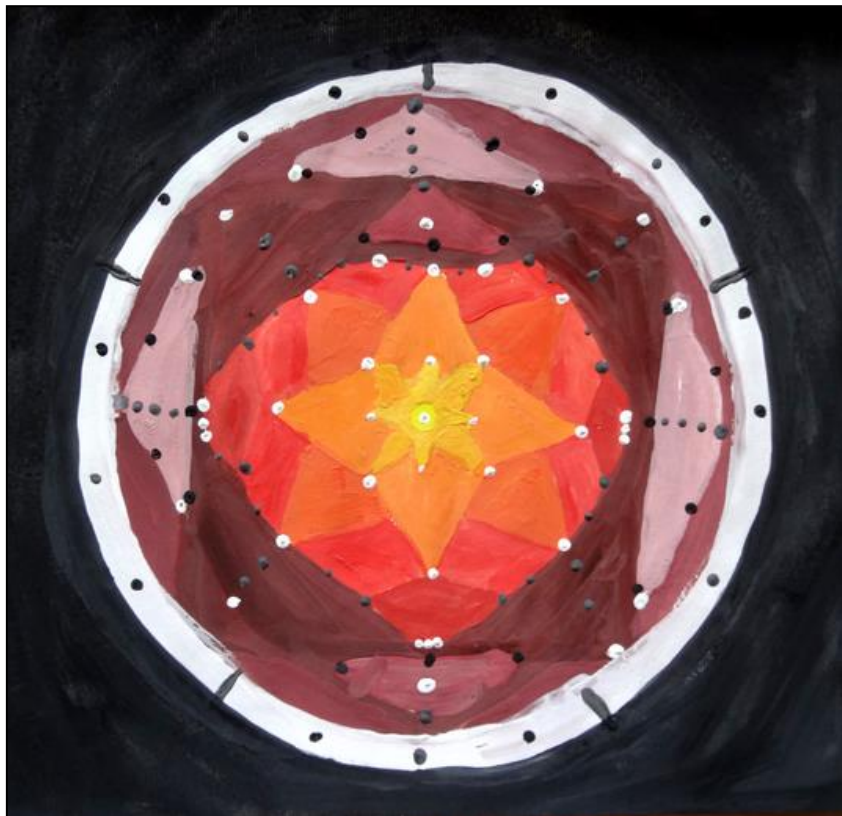

Društvo za krajevno zgodovino in kulturo Lipa Pivka je razpisalo literarni natečaj ob 150-letnici izgradnje železniške proge Pivka–Reka; knjižne nagrade so prejeli **Vanja Vasić**, 7. a (*Dedek pripoveduje*); **Daša Berne**, 7. b (*Izlet v Pulo*); **Lena Seidl**, 8. a (*Nepozabna vožnja z vlakom*); **Jakob Kristan**, 8. a (*Prvič na vlaku*); **Lara Horvat**, 8. c (*V Reko po obleko*) in **Veronika Uršič**, 9. b (*Moje prvo potovanje z vlakom*).

Blaž Kovačič, 7. a

Lena Žigman, 7. a

PRABABICA PRIPOVEDUJE

Za vedno mi bo v spominu ostala pripoved moje prababice. Tako je dejala:

»Pisalo se je leto 1838, moj brat je skupaj z dvema pivškima vrstnikoma služil vojaški rok v sosednji Italiji. Tri dekleta – sestre teh treh vojakov smo se odločile, da jih obiščemo. Dobile smo se v Pivki – Šempetru pred Zafredovo gostilno, od tam pa smo šle na »štacijon«, kjer smo kupile karte za »cug« do Trsta. Na vlak nismo vstopile same. Bilo je veliko ljudi, ki so šli v tisto smer. Vlak se je ustavljal na postajah in pretežno so nanj vstopale ženske s košarami, v katerih so imele blago za prodajo. Pot se je vlekla. S puncama smo se vse »sorti« pomenile. Govorile smo v domačem jeziku. Ker smo imele italijanske šole, smo italijansko kar dobro razumele in tudi govorile. Vlak je končno prispel v Trst. Planile smo k oknu in videle nepregledno množico ljudi. Med njimi je bil prodajalec sladoleda, ki je na vse grlo kričal »gellati« (želati). Punca, ki je bila z nama, ni poznala te besede in nama je začudeno rekla: »Ma kako vejo, da smo že ljeti? (Kako vejo, da smo že tukaj?)« Vsi, ki smo to slišali in razumeli, smo planili v smeh in ji razložili, da ta beseda pomeni sladoled.«

Njihova pot je bila še dolga in naporna. Spomin na potovanje je z leti bledel, a prigoda s sladoledom je ostala še dolgo živa.

Janez Kristan, 8. a

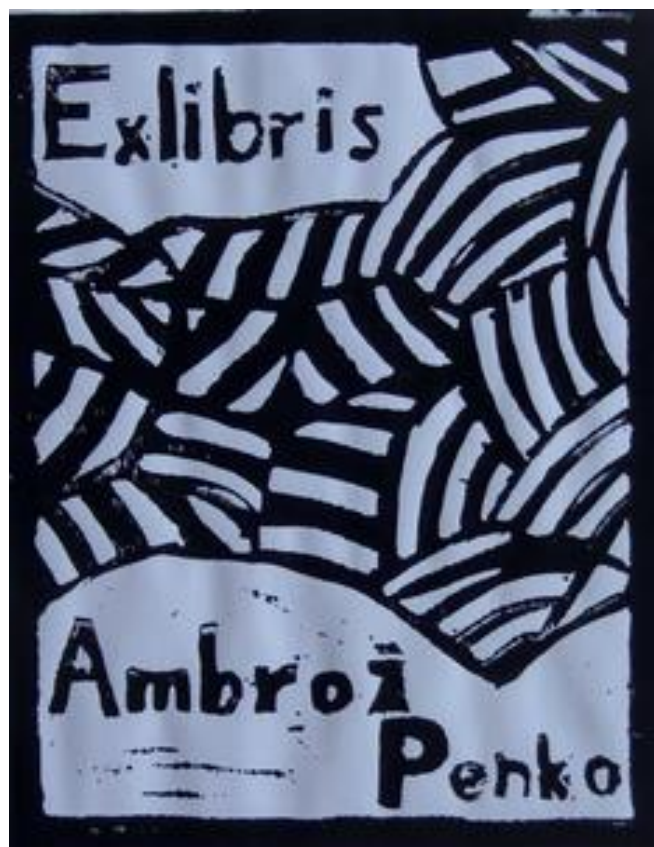
BABICA PRIPOVEDUJE ...

Moja babica se je v svojih mladih letih rada vozila z vlakom. Velikokrat je odšla do Trsta po nakupih ali na obisk k svoji sestrični. Ko sem bila mlajša, mi je pogosto pripovedovala zgodbe o svojih doživetjih. Ena zgodba pa se mi je še posebej vtisnila v spomin. Takole gre ...

Bil je mrzel zimski dan, bilo je že dolgo nazaj. Moja babica je takrat štela šestnajst let in odpravljala se je v Trst na rojstni dan svoje sestrične. Tam naj bi ostala nekaj dni. Na vlak pa se je tokrat prvič odpravljala sama. Takoj ko je zaslišala besedo Trst, je skočila v vagon. Toda sprevodnik ni nikoli rekel, da **ta** vlak pelje v Trst. Rekel je, da ima vlak za Trst 15 minut zamude zaradi ovire na progi. Moja babica pa je to kar preslišala. Da je na napačnem vlaku, je ugotovila, ko je vlak s polno paro drvel naprej, toda v napačno smer. Sklenila je, da izstopi na prvi postaji ter počaka vlak do Pivke. Tako se je znašla sredi male vasice, ki je ni še nikoli videla. Malo se je sprehodila po kraju in prvega možaka, ki ga je videla, je vprašala, kdaj vozi vlak za Pivko ali Trst. Možakar pa se je le zarežal in rekel: »Gospodična, vlak tu vozi le vsak drugi dan, počakati boste morali.« Moja babica je le zavzdihnila in vprašala: »Gospod, bi mi vsaj izvolili povedati, kje sem pristala?« Možak ji je odvrnil: »V Narinu, madam.« Ko je videl njen zbežan pogled, je dodal: »Če ste od daleč, vam bo gospa Andrejeva gotovo pomagala s prenočitvijo. Pojdite samo naravnost in pri vodnjaku zavijte levo.« Babica se mu je zahvalila ter odšla do »Andrejevih«. Tam so jo prijazno sprejeli in skupaj so

Matej Smrdel, 9. b

Ambrož Penko, 9. b

Manca Štavar, 9. b

Ivana Penko, 9. a

preživali dve noči. Potem se je odpravila na železniško postajo. Vlak je prispel okrog poldneva in z njim je babica prispela v Trst, kjer je vsem razložila vzrok zamude. Po tej pustolovščini je vedno pozorno poslušala vse sprevodnike, da ne bi še kdaj tako hudo zamešala vlakov.

Tajda Stavanja, 8. b

MOJ SPOMIN NA VLAK

Z vlakom sem se peljal samo nekajkrat do Ljubljane, enkrat pa celo v Rim. Do Ljubljane sem se vedno peljal z atetom in sestro, ker nas je tam vedno pričakala moja mama. Na eni od voženj, ko sem bil zelo majhen, sem skakal po sedežih, saj na vlaku ni potrebno biti privezan. Skakal sem seveda bos. Igrali smo se razne igre in malicali. Na polici pri sedežu sem imel pijačo.

Vlak je posebno prevozno sredstvo, saj greš na njem lahko na stranišče, po njem lahko hodiš in tečeš. Med vožnjo je seveda najbolj primerno, da pri miru sediš in ne motiš drugih sopotnikov. Na nekaterih vlakih strežejo tudi hrano.

Peljal sem se z vlakom, ki je imel kupeje. To so posebni prostori, ki imajo svoja vrata in šest sedežev. Vsak kupe ima okno, ki ga lahko zgoraj odpreš. Če so sedeži prosti, se na več sedežev lahko uležeš in zaspíš. Tako je bilo, ko sem z vlakom potoval v Rim.

Peljal sem se tudi z vlakom brez kupejev, ki ima sedeže razporejene kot avtobus.

Na vlaku je sprevodnik, ki preveri, če imaš vozovnico. Ata mi je povedal, da so bili včasih vlaki na parni in dizelski pogon, jaz pa sem se peljal z vlakom na električni pogon. Šel sem pogledat tudi strojevodjo, ki vozi vlak.

Vožnja z vlakom se mi je vedno zdela zanimiva, ker si bolj sproščen kot v avtu, kjer moraš biti pri miru in še privezan.

Dominik Uršič, 7. c

Z VLAKOM NA IZLET

Ko sem bila stara šest let, se je mama odločila za izlet na morje. Do morja smo se peljali z vlakom. Še posebej je bilo to všeč očetu, ker končno ne bo vozil in se bo lahko družil z nami.

Odpravili smo se od doma malo čez sedmo uro zjutraj, ker smo imeli vlak že ob osmih. Hoteli smo imeti celodnevni izlet.

Dan je bil lep in sončen. Ko smo prišli na železniško postajo, smo imeli na voljo še nekaj časa, preden je prišel vlak, zato nam je oče razložil veliko stvari o vlakih. Najbolj je bilo zanimivo, ko je prišel vlak in smo se vkrcali. Sama vožnja do morja je bila lepa, zanimiva in nič dolgočasna, saj smo na vlaku igrali karte. Zelo mi je bilo všeč spremljanje pokrajine skozi okno vlaka. Ko smo prišli v Koper, smo tam ostali tri ure. Šli smo na kosilo, sladoleđ in uživali v sončnem dnevu. Kar hitro so minile ure in že smo morali nazaj na vlak. Poti nazaj se ne spomnim dobro, ker sva z bratcem za nazaj zaspala. To

Ela Jenko Milharčič, 8. b

Grega Abram, 8. b

je bil res en lep izlet, saj se staršem ni bilo potrebno obremenjevati s cesto, zastoji in parkirišči.

Želim si, da bi takšen izlet kmalu ponovili.

Nika Lavrič, 8. a

PRVIČ NA VLAKU

Moje prvo potovanje izven domovine je bilo v Avstrijo. Tja smo se odpravili, ker smo imeli rojake. Zame je to bila prava pustolovščina, saj je bilo moje prvo potovanje na tolikšno razdaljo.

To je bilo leta 2013, imel sem pet let in sem še vedno hodil v vrtec. Šli smo z avtom in potovali smo šest ur. Pot do tja je bila skoraj bolj zanimiva kot naš čas v Welsu. Spomnim se, da je njihovo stanovanje imelo balkon z lepim razgledom na igrišče. Bilo je že pod večer, bil je topel majski dan. Sestrična je bila veliko starejša od mene in me je imela zelo rada. Peljala me je povsod. Ta dan smo se napotili na železniško postajo. Ker sem bil še majhen in so bili moji koraki majhni, sem bil zelo utrujen, saj smo zamujali, zato smo hiteli. Ko smo prispeli, sem prvič v svojem, takrat še zelo kratkem življenju zagledal vlak. Nisem prepričan, a mislim, da je bil rdeče barve. Cela kabina je bila prazna, tu sva bila le jaz in sestrična. Bilo je očitno, da smo izbrali pravi trenutek. Notranjost mi je bila všeč, saj se je vse ujemalo v odtenkih modre barve, celotna pot je bila mirna in tiha. Šli smo v Salzburg. Od poti se ne spomnim ničesar več, saj se je to zgodilo pred enim celim desetletjem. V Salzburgu smo šli v nekakšno hišo z videoigami.

Takšna je bila moja prva pot z vlakom. Tako je bila neverjetna, da se je spomnim tudi po desetih letih. Zdaj ne potujem veliko z vlakom, a če bi imel možnost izbire med izletom z avtom in z vlakom, bi vedno izbral vlak.

Elmin Vukalić, 9. a

MOJ DEDEK PRIPOVEDUJE ...

Ko je bil moj dedek še otrok, je njegov oče vodil železniško postajo. Tam je bil glavni in večino časa je tam prebival kakor doma. Mojega dedka pa to že od malih nog ni toliko zanimalo, ko pa je postal starejši, je pokazal več interesa za to.

Prvič, ko se je vozil, je imel 8 let, nesel je očetu malico in on ga je povabil na vožnjo. Pri štirinajstih letih pa je že znal voziti vlak. Potoval je veliko, prepotoval je celo Bosno in druge velike dežele ter vsakič se je trudil, da je pustil na potnikih dober vtis, trudil se je, da je bila njihova vožnja čim boljša in neutrujajoča. Postal je kot njegov oče, saj

je dneve preživel na potovanjih, bil je bliže očetu kot materi in več časa sta preživela skupaj. Njegov oče pa je zbolel in ni več mogel iti z njim na vsako vožnjo kot prej. To bolezen je skrival pred dedkom, ker se je bal, da bo pustil službo in bi dopustil, da postaja propade. Bil je prestrašen, ker je mislil, da potem ne bi imeli od česa živeti. Z boleznijo ni zdržal dolgo. Kot pravijo, se je ta začela hitro širiti po telesu in nekega jutra je umrl v dedkovih rokah – to se je zgodilo teden dni preden se je moj dedek poročil.

Moj dedek je po izgubi očeta težko šel naprej, njegova železniška postaja pa je bila med vojno porušena v manj kot enem letu po očetovi smrti. Takrat je izgubil največji spomin in ostalo, kar ga je spominjalo na očeta. Ko se je poročil, je moj dedek dobil mojega očeta in ga poimenoval po svojem očetu.

Edna Duračkovič, 8. a

Lara Lipanje, 6. a

DOŽIVETJA, KI SE DOTAKNEJO SRCA IN OSTANEJO V SPOMINU

BONJOUR, FRANCIJA!

Potovanj sem se že od nekdaj veselila, ko pa sta mi starša povedala, da gremo v Francijo, sem bila pa še posebej vesela.

Po nakupu kart smo hitro pripravili kovčke in se odpravili na letališče. Poleteli smo z letališča v Trstu, let pa je trajal okoli dve uri in pol. Na letalu sem uspela ujeti nekaj prečudovitih fotografij in posnetkov gora, ki so v oblakih sedele pod našim letalom. Čas sem si krajšala tudi s prebiranjem knjige ter klepetom z gospodom, ki je sedel poleg mene. Čas je res hitro minil in že smo se znašli na francoskih tleh. Na letališču nas je pričakala žena očetovega starega sošolca, ki nas je z veseljem gostil na svojem domu, ki je bil le nekaj podzemnih postaj izven Pariza.

Že prvi dan smo se odpravili na ogled znamenite bazilike, ki nas je očarala s svojo belino. Od tod smo imeli lep razgled čez mesto in znano pariško zabavišče Moulin Rouge, ki pa žal ni imel še prižganih lučk. Zvečer smo si ogledali tudi znameniti Slavolok zmage, ki je nudil čudovit nočni razgled, v daljavi pa smo lahko občudovali še Eifflov stolp.

Naslednji dan smo si ogledali muzej znanosti in industrije, kjer smo si lahko ogledali, kako nekatere stvari delujejo oz. kako so sestavljene, v planetariju smo si ogledali 30-minutni filmček o vesolju, ki pa je bil le v francoščini. Zvečer je sledil še ogled latinske četrti, kjer je bilo veliko pestrega dogajanja.

Napočil je nov dan in to dopoldne smo se z metrojem peljali do Eifflovega stolpa, o katerem sem prebrala veliko zanimivosti, kot npr. da se stolp premika in da na začetku sploh ni bil zgrajen za ogled. Sledil je sprehod po mestu in kosilo, zvečer pa sva se z atom ponovno odpravila k Eifflovemu stolpu, ker sem želela videti, kakšna je njegova večerna podoba. Lahko rečem, da je nočni pogled na stolp mnogo lepši in bila sem prav vesela, ko so se prižgale še lučke. Res, bilo je magično! Sledila je večerja s tradicionalno jedjo, ki je sestavljena iz različnih vrst sirov, ki jih topiš pod vročo ploščo, in različnih mesnin, ki jih popečeš na vroči plošči.

Predzadnji dan ... Ogledali smo si muzej Louvre, ki je bil poln meni najljubših kipov, slik in umetnin. Največji vtis je name naredil kip Nike, imenovane tudi Krilata zmagovalka Samotraška. Sledil je še sprehod po vrtu za muzejem, kjer smo ujeli čudovit sončni zahod.

Zadnji dan je bil rezerviran za potepanje in nakupovanje spominkov. Prehitro je namreč napočil čas, ko smo morali na letališče in čakala nas je pot domov. Sledila je še vožnja iz Trsta v Pivko.

Izlet je bil prekrasen, a prekratek, da bi si ogledala vse, kar sem si želela. Pa bo kaj ostalo za drugič.

Urška Poljšak, 9. a

BISERI TAJSKE

Za obisk Tajske smo se odločili, ker se nam je zdela zanimiva, pa tudi za potovanje je enostavna. Preden pa smo se podali na pot, smo o deželi, kulturi in življenju marsikaj prebrali.

Celinska jugovzhodna Azija, znana tudi kot Indokitajski polotok ali zastarelo Indokina, je celinski del Jugovzhodne Azije. Leži vzhodno od Indijske podceline in južno od celinske Kitajske ter meji na Indijski ocean na zahodu in Tihi ocean na vzhodu. Potovali smo z letalom iz Zagreba, prestopili smo v Dohi, glavnem mestu Katarja, nato pa nadaljevali pot do končne destinacije – najprej smo se napotili v Bangkok, nato pa še na sever, v Chiang Mai.

Po pristanku smo si vzeli nekaj časa za počitek, nato pa smo se odpravili v kraljestvo tigrov. Ogledali smo si ogromne tigre ter se z njimi fotografirali. Kraj smo zapustili z grenkim priokusom, saj so se nam omotični tigrji v kletkah močno zasmilili.

S tajskim prevoznim sredstvom, ki mu rečejo tuk-tuk, smo se zapeljali v stari del mesta Chiang Mai, kjer smo obiskali muzej iluzij, nad katerim sem bila zelo navdušena in še danes imam nanj lepe spomine. Pot nas je nato vodila v vasico, kjer smo si med drugim ogledali šolo, ki pa ni niti malo primerljiva z našo, saj je brez oken in pokrita je s slamo.

Naslednji dan smo se odpravili na romanje od templja do templja, ki so se nam zdeli zelo podobni, a bogato okrašeni z različnimi podobami Bude. Najbolj sem si zapomnila tempelj, do katerega smo morali prehoditi kar 200 stopnic. Noro doživetje pa je bila slonja farma, kjer sem za en dan prevzela vlogo slonjega oskrbnika. Opazila sem, da tu sloni nimajo verig, so svobodni in v svojem naravnem okolju – rezervatu. Morala sem jih nahraniti, jih v vodi okopati in skrtačiti. Po odličnem kosilu smo se na slonih odpeljali še po tropskem gozdu.

Nekaj dni pa smo v miru preživeli na krasni plaži ob morju na otoku Phi Phi. Obožujem potovanja in na potopepanje po Tajski imam čudovite spomine, zato upam, da bomo Tajsko ponovno obiskali. Veselim se, da bom to čudovito deželo lahko predstavila prijateljem in jim pokazala zavetišče za slone in njihov naravni okoliš, ki mi je za vedno ostal v lepem spominu.

Ajda Črnetič, 9. b

Rebeka Šabec, 9. b

Vanja Vasić, 7. a

PO SLOVENIJI NA KONJSKEM HRBTU

Kot vsako leto smo se tudi letos, 10. in 11. 6. 2023, zbrale punce iz vseh koncev Slovenije, ki nas povezuje ljubezen do konj. Skupaj smo se na hrbtih naših elegantnih štirinožnih prijateljev podale na pot po najlepših krajih prečudovite domovine.

Popotovanje se je začelo zgodaj zjutraj na ranču, ki ima svoj sedež na Blokah, kjer sem s prijateljico Mašo in njeno sestro Tjašo, ki je soorganizatorica ženske konjenice 2023, pripravljala opremo, ki bi še kako prišla prav marsikateri jahačici med dolgo potjo. Ko smo s pripravami končale, so se »kavbojke« vseh starosti že začele pridno zbirati. Vsaki obiskovalki smo prinesle izjavo, ki jo je morala izpolniti in popotovanje se je začelo ...

Znašle smo se na dolgi bloški cesti in s konji smo se podale do Čušperka, kjer se je ženska konjenica uradno otovorila. Vsaka je morala poskrbeti za udobje svojega kopitarja, ki pa so bili ves čas v gibanju in neobremenjeni. Najprej smo si v Čušperku ogledale naravni rezervat oz. t. i. Krajinski park na Radenskem polju, nato pa smo pot nadaljevale po žgočem soncu do Ponikve, kjer smo se lahko po dobrih dveh urah malo ohladile s hladnimi napitki, veselje pa je pričarala še glasna harmonika.

Nato smo pot nadaljevale do Velikih Lašč, kjer smo si ogledale Trubarjevo domačijo in malo raziskale Velikolaško kulturno pot. Sonce je začelo vse bolj pripekati in tudi temperatura se je dvignila ... Ko smo prispele do Karlovice, nas je čakal daljši postanek. V tem času so se lahko tudi konji osvežili – namakali so se v vodi in pasli na travi, nas pa je čakala slastna pica v bližnji piceriji. Napočil je čas za odhod in napotile smo se do naselja Volčje, obiskale smo namreč Bloško jezero. Čakala nas je pustolovščina – s plavajočimi sedeži smo se zapeljale po jezeru. Čas je minil, kot bi mignil. Že smo se napotile k zadnji postaji – naselju Runarsko, kjer nas je pričakal urejen prostor ... Mize so bile obložene z okusno hrano, dogajanje pa je popestril ansambel Lesarji, ki nam je z veselo glasbo prav polepšal večer. Skupaj smo se malo zavrtele, a naporno popotovanje nam je hitro vzelo moči, utrujenost in vročina sta zahtevala svoje. Spale smo v udobnih spalnih vrečah, ki smo jih razprostrle po dišečem senu, naši konjički pa so uživali na izpustu in travi.

Zjutraj smo se z razbolelimi mišicami podale na izhodiščno lokacijo na Blokah, kjer nas je čakala obilica smeha in dobre volje. Na koncu nas je čakalo še delo – Maši sem pomagala pri pospravljanju. Nato me je z mamo in kobiljo čakala pot domov.

Tjaša Penko, 9. b

ADRENALINSKA ROGLA

Med letošnjimi poletnimi počitnicami smo se z družino odpravili na Roglo. Za Roglo smo se odločili zaradi urejenih pohodniških poti ter adrenalinskega parka. Rogla se nahaja na nadmorski višini okoli 1500 m v osrčju Pohorja v SV Sloveniji. Naselje Rogla spada v Občino Zreče.

Zjutraj smo se tako iz Trnja namenili proti Rogli, pot pa je trajala dobre tri ure. Takoj sem opazil, da je na Rogli za vsaj deset stopinj manj kot v Trnju. Občutil si prijetno svežino.

Naše prvo doživetje je bilo »*Pot med krošnjami*«. To je razgledna pot, ki je sestavljena iz dveh delov, in sicer iz same poti in stolpa. Prvi del poti je dolg približno 560 m in se med smrekami vije do 20 metrov visoko ter vodi do stolpa. Ko sem hodil po poti, sem imel občutek, da sem sredi gozda, saj je bilo vsepovsod ogromno dreves. Pot nas je vodila do stolpa, ki je visok 37 m. Stolp ima dodatno notranjo pot, ki je dolga 440 m. Iz stolpa je nameščen tobogan, ki omogoča zabaven spust. Pogled z vrha stolpa pa je res veličasten. Izhod se zaključuje s trgovino s spominki.

Naše naslednje postajališče je bilo »*Adrenalinsko sankališče Zlodejevo*«. To je 1360 m dolgo in vijugasto sankališče, ki dosega hitrost do 40 km/h. Čeprav mu pravimo sankališče, se po njem lahko drvi vse leto. Hitrost si regulira voznik sam. Avantura se konča na nadmorski višini 1340 m, od tam pa nas vlečnica skupaj s sanmi pripelje nazaj na vrh. Meni je bila ta vožnja zelo všeč, zato sem jo večkrat ponovil.

Po adrenalinski dozi pa smo se odpravili do Lovrenškega jezera. Gre za 16 km dolgo pot, ki je prav tako zelo lepo urejena, ob poti pa je veliko znamenitosti: vidi se velik tekaški center, v kraju Planje se nahaja spominsko obeležje iz druge svetovne vojne. Skoraj cela pot je speljana po gozdu. Lovrenško jezero predstavlja obsežno šotno barje z 19 jezeri in so edinstven naravni fenomen. Nato smo se po gozdni poti utrujeni vrnili na izhodišče.

To potepanje mi je ostalo v zelo lepem spominu, saj je bilo poučno, veselo in adrenalinsko.

Žan Mezgec, 9. b

Tjaša Penko, 9. b

Vanja Vasić, 7. a

REŠI ME ...

1. priimek avtorja pesniške zbirke NE (Feri)

___ ___ ___ ___ ___ ___ ___

2. ime književnega junaka, ki je bil doma z Vrha pri sv. Trojici

___ ___ ___ ___ ___

3. ime avtorja prvega slovenskega romana

 ___ ___ ___ ___

4. ime pesnika, ki je napisal Galjotovo pesem

___ ___ ___ ___ ___ ___ ___

5. Uršika zala z njim je plesala

___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___

6. priimek pesnika, ki je napisal Zdravljico

___ ___ ___ ___ ___ ___ ___

7. Turek, ki ga je na Dunaju premagal Martin Krpan

___ ___ ___ ___ ___

8. priimek svetovno znanega danskega pravljicarja

___ ___ ___ ___ ___ ___ ___

9. priimek pesnika, ki je napisal odo Soči

___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___

10. priimek avtorja, ki je prvi opisal kraške pojave

___ ___ ___ ___ ___ ___ ___

11. veslač na galeji

___ ___ ___ ___ ___

Geslo: ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___

_____

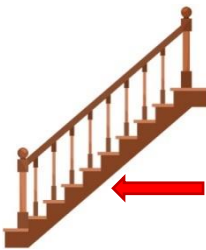
_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

01

2024

JANUAR ←

NED	PON	TOR	SRE	CET	PET	SOB
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

_____

Matevž Lutar, 8. b in Nik Mezgec, 8. c

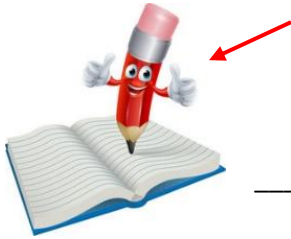

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

Geslo: _____

Matevž Lutar, 8. b in Nik Mezgec, 8. c

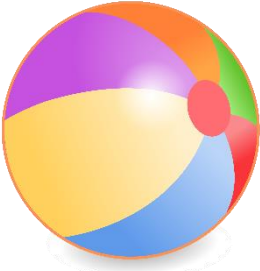

REBUSI

 <p>1 2 3</p>	 <p>1 2 ~~3~~ 4</p>	 <p>~~1~~ 2 ~~3~~ 4 5 6</p>
--	---	--

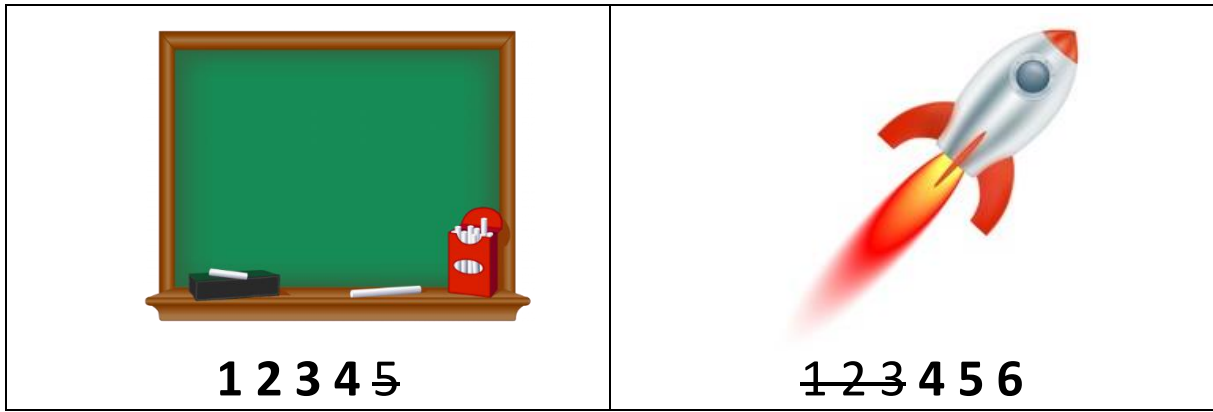
Nik Mezgec, 8. c

 <p>1 2 3</p>	 <p>~~1~~ 2 3 4</p>
---	---

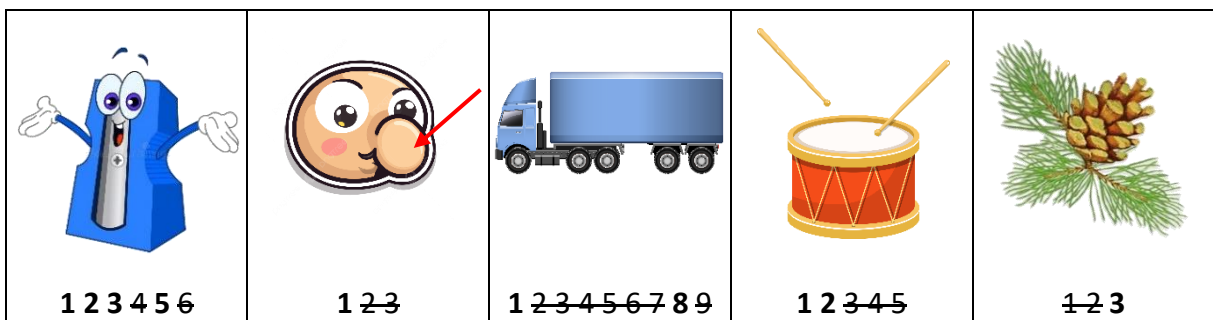
Nik Mezgec, 8. c

 <p>1 2 3 4 ~~5~~ 6 ~~7~~ 8</p>	 <p>1 2 3 4</p>	 <p>1 2 3 ~~4~~ 5</p>
--	--	---

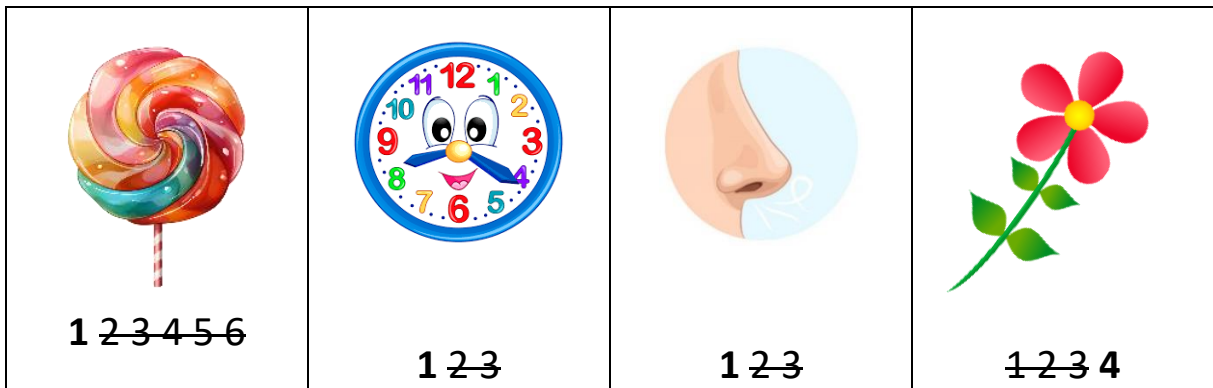
Nik Mezgec, 8. c

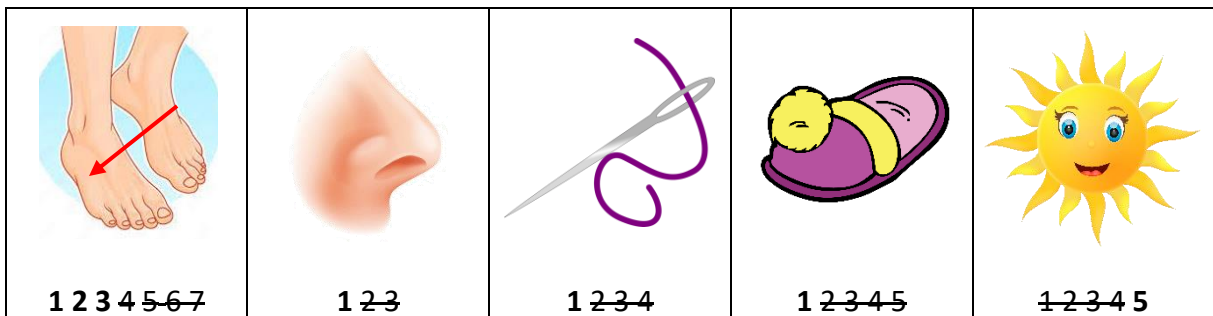
Nik Mezgec, 8. c

Veronika Hreščak, 7. a

Veronika Hreščak, 7. a

Veronika Hreščak, 7. a

 <p>1 2 3</p>	 <p>1 2 3 4 5 6</p>	 <p>~~1 2 3 4 5~~ 6 7 8</p>
---	---	--

Nik Mezgec, 8. c

 <p>1 2 3 4</p>	 <p>~~1 2 3 4~~ 5</p>	 <p>1 2 3 4 5 6 7 8</p>	 <p>1 2 3 4 5 6</p>
--	---	---	--

Nik Mezgec, 8. c

 <p>1 2 3</p>	 <p>~~1~~ 2 3 4</p>
---	--

Nik Mezgec, 8. c

The beauty of life

The world is vast and full of treasures,
of mountains high and endless pleasures.

The sky above is vast and blue
with dancing clouds and birds that flew.

The sea, it roars and crashes down
while sand and surf lie all around.

The sun it shines with golden light
and makes the world seem ever bright.

Each day begins with new surprise
and fills our souls with joy and sighs.

Oh, what a wondrous world we see
and all the glory that life can be.

The wonders of nature, the joys of man
the laughter and tears of life's great plan.

So let us live and love each day
and cherish all that comes our way.

For life is but a fleeting thought
that passes by so quick, it's wrought
with beauty and grace, we must agree
this is the world we're meant to see.

Viktorija Paladin, 7. c

